

Arrest

nr. 156 779 van 20 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. O. TODTS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in X te X stad.

Uw moeder werkte voor het gezin van K.Q.. U hebt uw vader nooit gekend. Na de dood van uw moeder groeide u verder op binnen het gezin van K.Q.. Aanvankelijk dacht u dat u ook een kind was van het gezin. Toen de leeftijd kwam dat u naar school moest bleek echter dat u geen kind was van hen. De andere kinderen uit het gezin liepen school maar u mocht niet naar school. U moest in het huishouden werken. U sliep en at in de keuken. De andere kinderen pestten u omdat u uw vader niet kende en u werd een bastaard genoemd. U ging overdag werken voor een blanke man. De helft van wat

u verdiende moest u aan het gezin afstaan om voor kost en inwoon te betalen. Daarnaast babysitte u ook soms op de kinderen van blanke mensen die in de hotels logeerden. Ook van die opbrengst moest u de helft afstaan. U had een moeilijk leven. Als u van uw werk bij de blanke man naar huis ging stond A., de zoon van het gezin u op te wachten met een aantal collega's – politie van hem. Ze misbruikten u. Dit heeft zo'n vier maanden geduurd. Als ze met u klaar waren werd u gewoon terug op straat gezet. U vertelde het aan de familie maar ze geloofden u niet en sloegen u. U vertelde het aan de blanke man. Die zei dat hij niets kon doen omdat het zijn land niet was maar dat het enige wat hij kon doen u wat geld geven was. A. bedreigde u. Hij zei dat hij u zou doden als u het aan zijn familie vertelde. Op een nacht was u aan het bloeden op straat en viel u flauw. Een jongen vond u. Hij wilde u naar het ziekenhuis brengen maar dat wilde u niet omdat u geen papieren had en omdat u problemen zou krijgen als de mensen wisten wat er gaande was. U leerde de jongen beter kennen. Hij hield voor u uw geld bij. U had daar geen toekomst. U had er niets, geen familie, broers, zussen of iemand die u kon vertrouwen. U wist dat het nooit zou beteren en besloot weg te gaan. De jongen vond iemand die u kon helpen. U verliet Djibouti. Vier dagen later op 13 mei 2014 vroeg u asiel aan te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U vreest bij een eventuele terugkeer gedood te zullen worden en terug dezelfde problemen te zullen hebben met de familie waarbij u opgroeide.

U legt een medisch attest (opgemaakt op 30 juni 2014 door Dr. D.) voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat na uitgebreid onderzoek is gebleken dat u er niet in slaagde een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande uw verblijf binnen de familie totaal niet geloofwaardig zijn omdat ze uiterst vaag, weinig gedetailleerd en incoherent zijn terwijl redelijkerwijs, rekening houdende met het feit dat u nooit school liep, er toch van u verwacht mag worden dat u een samenhangende en min of meer gedetailleerde uitleg zou kunnen verschaffen omtrent de familie, des te meer daar u vertelde steeds bij de familie in kwestie gewoond te hebben en dat u aanvankelijk zelfs dacht een kind van het gezin te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.2).

U verklaarde niet te weten hoe oud de kinderen van het gezin zijn maar stelde wel dat ze allen ouder zijn dan u (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Even later vertelde u dat As. nog school liep (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U was echter niet in staat te zeggen op welke school ze zat (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd of ze in het middelbaar zat of ze hogere studies deed stelde u dat ze in het middelbaar zat (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Hierop werd door het CGVS gevraagd om bevestiging dat u weet dat As. in het middelbaar zat op het moment dat u het land verliet (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U bevestigde dit (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Dit zou willen zeggen dat As., die ouder is dan 27 jaar aangezien u zelf 27 bent, nog steeds in het middelbaar zat op het moment dat u het land verliet, hetgeen toch wel zeer onwaarschijnlijk is. Toen u deze opmerking gemaakt werd door het CGVS stelde u dat u ze elke dag naar school zag gaan maar niet wist waar ze naartoe ging (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Hierop werd de opmerking gemaakt dat zelfs als ze hogere studies deed het zeer onwaarschijnlijk was dat ze dat nog steeds deed terwijl ze al ouder was dan 27 jaar (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Hierop repliceerde u door te zeggen dat ze iedere ochtend vertrok en boeken meenam en dat u niet weet of ze zelf les gaf of les volgde (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uit uw verklaringen komt duidelijk naar voor dat u gaandeweg uw verklaringen aanpast en wijzigt om een uitleg te kunnen verschaffen voor bepaalde elementen die niet lijken te kloppen in uw verklaringen. Met betrekking tot de twee andere kinderen verklaarde u dat A. politiemans was en dat de andere bij de bureau's werkte (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U was echter niet in staat te zeggen welke bureau's (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U kon ook niet zeggen wat ze gestudeerd hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Met betrekking tot A. was u niet in staat te verduidelijken welke functie hij had bij de politie of wat hij deed bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U was evenmin in staat te verduidelijken in welke politiepost hij werkte (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

Met betrekking tot de vader van het gezin verklaarde u dat hij gepensioneerd was maar dat hij vroeger wel werkte (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U kon echter niet zeggen wat hij voor werk deed voor hij met pensioen ging (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U suggereerde louter dat hij misschien ook bij de bureau's werkte (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

U zei dat de familie familie van de president was (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U kon echter niet verduidelijken wat de band was tussen de familie en de president (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U zei enkel dat het verre familie was maar kon ook hier niet verder uitleggen hoe dat precies zat (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U zei dat de familie Mamasamé was maar kon verder geen enkele bijkomende informatie verschaffen betreffende hun clanlijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

U situeerde het huis van de familie in de wijk Hayabley in Djibouti stad (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U stelde dat er verder geen adres was, geen huisnummer of geen referentiepunt om het huis terug te kunnen vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Het enige wat u als aanwijzing gaf was dat het dicht bij de haven ligt (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uit de informatie blijkt echter dat dit een zeer algemene aanwijzing is voor de wijk Hayabley (zie info in het administratieve dossier). Het is toch wel zeer bedenkelijk dat u niet in staat was op iets duidelijkere en gedetailleerde wijze het huis te kunnen situeren. U was slechts in staat twee burens van de familie te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U stelde dat in één huis een vrouw H. woonde en in een ander huis een familie M. (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U was verder niet in staat te verduidelijken uit wie de familie M. bestond (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U vertelde dat een Ethiopisch meisje voor de familie M. werkte maar kon haar naam niet geven (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

Toen u gevraagd werd naar vrienden die op bezoek kwamen bij het gezin kon u hierover niets vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U stelde dat er wel af en toe bezoek kwam maar dat u nooit tussen de mensen kwam en in de keuken of in een lege kamer moest blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U kon evenmin meer vertellen over de familie, de grootouders, de tantes, ooms, neven en nichten van het gezin (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Ook toen u gevraagd werd zelf nog een aantal dingen te vertellen over de familie waarbij u uw hele leven woonde en bij wie u opgroeide, stelde u niets over hen te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Het is totaal niet geloofwaardig dat u niet meer zou weten en niet meer over het gezin zou kunnen vertellen gezien u uw hele leven in het huis van het gezin woonde en opgroeide, zelfs als zou u zoals u beweerde er niet goed behandeld geweest zijn.

Daar uw verklaringen betreffende het feit dat u bij het gezin woonde en opgroeide niet geloofwaardig zijn, kan bij gevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de mishandelingen door het gezin en met betrekking tot de problemen die u kende met de zoon van het gezin, A..

Met betrekking tot het medisch attest dat u voorlegde dient opgemerkt te worden dat het attest louter een opsomming is van een aantal littekens zonder enig uitsluitsel te brengen over de oorzaak van de littekens. Het attest op zich is onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Toen u tijdens het gehoor op het CGVS naar het attest gevraagd werd stelde u dat u een probleem hebt aan uw baarmoeder (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Hierover staat echter niets vermeld op het medisch attest. U werd hierop gewezen en er werd u gevraagd iets meer te vertellen over de littekens die geconstateerd werden op het medisch attest (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U bleek echter totaal niet in staat het verband te leggen tussen de verschillende littekens en de mishandelingen die u beweerde te hebben ondergaan (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

U was verder niet in het bezit van enig ander document dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan herstellen of dat een controle van uw identiteit mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “Wet over Djiboutiaanse nationaliteit” en “Wet over Somalische nationaliteit”.

Ter zitting legt zij een medisch attest neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 juni 2015 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Verzoekster stelt nooit verklaard te hebben de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten: “De eiseres verklaarde geen nationaliteit te hebben (gehoorverslag, p. 11). Zij heeft ook verklaard dat haar moeder uit Somalië afkomstig was. De eiseres beschikt over geen identiteitsdocumenten, noch van Djibouti, noch van Somalië.”. Zij verwijst naar de wet van 24 oktober 1981 over de Djiboutiaanse nationaliteit en

naar de Somalische nationaliteitswetgeving. Zij stelt: *“De moeder van de eiseres werd niet duidelijk geïdentificeerd door de eiseres maar niet onbekend. Zij heette E.G. en is gestorven toen de eiseres nog klein was. Zij had de Somalische nationaliteit.”*. Verzoekster besluit dat zij bijgevolg niet beschouwd kan worden als Djiboutiaanse en dat zij zichzelf als Somali beschouwt.

Aangaande haar onwetendheid omtrent de familie waar zij opgroeide, benadrukt zij haar *“kwetsbaarheid en specifieke situatie”*: *“Zij is nooit naar school geweest en werd verplicht huishouden te doen, in omstandigheden die kunnen als mensenhandel beschouwd zijn. De eiseres kon niet lezen of schrijven. Toen zij in België is aangekomen, kon zij haar naam bijna niet schrijven (zie bijlage 26, die fonetisch geschreven is). Zij spreekt bijna geen Frans. Zij was bovendien zeer gestresseerd en huilde tijdens en groot deel van het gehoor (zie o.a. p. 2).”*. Verzoekster stelt dat zij geen idee had *“of het verschil tussen de twee. Zij had geen kennis van hoe het onderwijs in Djibouti werkte. Zij is zelf nooit naar school geweest en dit werd nooit thuis samengesproken. De eiseres durfde niet te zeggen dat zij het verschil niet kende. Zij heeft bijgevolg rechtstreeks toegevoegd dat “[ze antwoordde] niet, en als ik haar kamer kwam zei ze dat ik buiten moest gaan.”*. Zij geeft toe dat zij niet wist hoe oud As. en haar broers waren, maar dat zij wel weet *“dat zij ong. 10 jaar oud was toen A. begon te werken als politieagent. H. had dezelfde leeftijd dan A.”*. Zij geeft verder aan dat zij niet weet in welk politiebureau A. werkte *“maar weet dat het ver was en dat hij zijn auto moest gebruiken om daar te gaan werken. Zij denkt, zonder zeker te zijn, dat Hu. in een kleuterschool werkte. Wat de job van de vader betreft, zij kende de naam van die baan niet maar wist wel dan hij huizen beeldde, met andere woorden dat hij architect was.”*.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de aanwijzing van verzoekster over waar het huis ligt in de wijk Hayabley zeer algemeen zijn, merkt zij op dat het administratief dossier enkel *“een printscreen van Google Maps”* bevat. Uit duidelijker beeld van de wijk blijkt volgens haar *“dat die wijk niet ver van de water is. Toen de eiseres legt uit dat zij “dichterbij de haven” woonde, betekent dat zij in het deel van de wijk die dicht bij de water ligt. Dit betekent aan de Noord-Weest van de wijk, die 600m ver van de haven ligt. Die zijn bijgevolg geen “algemene informatie” maar een aanwijzing van een bepaald deel van de wijk.”*. Verzoekster klaagt aan dat haar tijdens het gehoor algemene vragen werden gesteld *“om spontane verklaringen van de eiseres te krijgen”*. Zij stelt dat zij zeer gestresseerd was en het *“niet gewoon is te spreken”*, waardoor gesloten vragen meer *“aangepast”* hadden geweest om precieze verklaringen te kunnen hebben. Wat haar buurvrouwen betreft, *“kende de eiseres voornamelijk H.. Zij was een vriendin van een moeder. Zij kwam dikwijls thuis. De eiseres moest niettemin vaak in de keuken blijven, terwijl haar moeder verklaarde aan H. dat de eiseres op school was.”*.

Aangaande het op het Commissariaat-generaal neergelegde medisch attest stelt verzoekster dat zij wél duidelijk heeft gezegd *“dat die littekens kwamen uit mishandelingen: zij werd regelmatig geslaagd en zij werd gesneden met een mes”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster nooit verklaard heeft de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten en dat zij zichzelf als Somali beschouwt: *“Zij heeft ook verklaard dat haar moeder uit Somalië afkomstig was. De eiseres beschikt over geen identiteitsdocumenten, noch van Djibouti, noch van Somalië.”*. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd bij *“3. Staatsburgerschap”* genoteerd: *“Onbepaald”*. Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster: *“Ik heb geen nationaliteit”* (gehoor, p. 11).

Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land al dan niet kan inroepen of indien verzoekende partij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekster er een punt van maakt om geen antwoorden te geven over vragen die zelfs een persoon met lage verstandelijke vermogens kan beantwoorden (zie hieronder), wat *in casu* niet het geval is nu verzoekster wel competent genoeg is om tot Europa te komen.

Voorts kan verzoekster niet toelichten waarom ze over haar leven, haar familie en haar omgeving niets kan verklaren terwijl ze over het abstracte begrip van nationaliteit wel uitzonderlijk vasthoudend is. Verzoeker kan niet overtuigen geen Djiboutiaanse nationaliteit te hebben. De blote bewering dat haar moeder Somalische is, kan evenmin tot een hypothetische Somalische nationaliteit leiden te meer nu de mensen van Somalische herkomst in meerdere landen wonen. Verzoeksters toevoeging van de Somalische nationaliteitswet is dan ook niet nuttig. Verzoekster heeft beweerdelijk geen vader gekend wat niet betekent dat de familie bij wie ze opgroeide (en in zoverre dit haar eigen familie niet zou zijn) de vader en diens nationaliteit niet zou kennen.

Hoe dan ook indien verzoekster gevolgd wordt - alhoewel ze niet kan overtuigen - dat ze geen nationaliteit heeft, dient Djibouti te worden beschouwd als de vroegere gewone verblijfplaats, daar zij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf *“Ik woonde altijd al in Djibouti”* en op het Commissariaat-generaal *“Ik ben van Djibouti. ik ben geboren en getogen in Djibouti.”* (gehoor, p. 2).

2.4. Wat de door verzoekster aangevoerde asielmotieven ten aanzien van Djibouti betreft, blijkt zij onaannemelijk onwetend over het gezin bij wie zij tot haar vlucht zou hebben geleefd. Verzoekster kon niet met zekerheid aangeven hoe oud de kinderen van het gezin waren, wat ze studeerden of gestudeerd hadden of waar ze werkten. Zij wist niet wat de vader van het gezin deed voor hij gepensioneerd was of welke band de familie had met de president. Zij kon niets vertellen over vrienden die op bezoek kwamen of over de grootouders, tantes, ooms, neven en nichten van het gezin. Gevraagd om zelf nog een aantal dingen te vertellen over de familie, stelde verzoekster niets over hen te weten. In haar verzoekschrift geeft verzoekster toe dat zij niet wist hoe oud As. en haar broers waren en blijft het verder bij vage verklaringen - *“dat zij ong. 10 jaar oud was toen A. begon te werken als politieagent. H. had dezelfde leeftijd dan A..”* en dat zij niet weet in welk politiebureau A. werkte *“maar weet dat het ver was en dat hij zijn auto moest gebruiken om daar te gaan werken. Zij denkt, zonder zeker te zijn, dat Hu. in een kleuterschool werkte. Wat de job van de vader betreft, zij kende de naam van die baan niet maar*

wist wel dan hij huizen beeldde, met andere woorden dat hij architect was.” -. Dat verzoekster dermate onwetend is over het gezin waarbij zij tot haar vlucht woonde, terwijl zij aanvankelijk jarenlang gedacht had dat zij ook een kind van het gezin was, is geheel ongeloofwaardig.

2.5. Verzoekster blijkt tevens frappant onwetend over het huis waar zij al die jaren zou hebben gewoond. Zo stelde verzoekster dat er geen adres, huisnummer of referentiepunt was om het huis terug te kunnen vinden (gehoor, p. 7-8). Zij kon slechts aangeven dat het dicht bij de haven ligt (gehoor, p. 8). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat dit een zeer algemene aanwijzing is voor de wijk Hayabley. Dat verzoekster bedoelde *“dat die wijk niet ver van de water is. Toen de eiseres legt uit dat zij “dichtbij de haven” woonde, betekent dat zij in het deel van de wijk die dicht bij de water ligt. Dit betekent aan de Noord-Weest van de wijk, die 600m ver van de haven ligt. Die zijn bijgevolg geen “algemene informatie” maar een aanwijzing van een bepaald deel van de wijk.”*, blijkt niet uit het gehoorverslag, daar zij slechts antwoordde *“In Hayaabley maar dicht bij de haven”* en *“We zeggen dicht bij de haven”*, maar geen verdere precisering kon geven (gehoor, p. 7-8).

2.6. De uitleg in het verzoekschrift over haar *“kwetsbaarheid en specifieke situatie”*, omdat *“Zij is nooit naar school geweest en werd verplicht huishouden te doen, in omstandigheden die kunnen als mensenhandel beschouwd zijn. De eiseres kon niet lezen of schrijven. Toen zij in België is aangekomen, kon zij haar naam bijna niet schrijven (zie bijlage 26, die fonetisch geschreven is). Zij spreekt bijna geen Frans. Zij was bovendien zeer gestresseerd en hilde tijdens en groot deel van het gehoor (zie o.a. p. 2).”*, kan het frappant gebrek aan kennis geenszins verschonen, daar van verzoekster wel degelijk kan worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven en feiten die ze zelf aanbrengt. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

Waar in het verzoekschrift aangeklaagd wordt dat haar tijdens het gehoor algemene vragen werden gesteld *“om spontane verklaringen van de eiseres te krijgen”*, terwijl zij zeer gestresseerd was en het *“niet gewoon is te spreken”*, waardoor gesloten vragen meer *“aangepast”* hadden geweest om precieze verklaringen te kunnen hebben, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat zij mits haar vage verklaringen heeft nagelaten. Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat aan verzoekster wel degelijk talrijke gesloten vragen werden gesteld over het gezin en over het huis waar zij verbleef (gehoor, p. 4-10), zodat de commentaar in het verzoekschrift dienaangaande feitelijke grondslag mist. Het komt de Raad voor dat verzoekster zwaar tekort schiet in haar medewerkingsplicht en haar wil alle nuttige elementen waarachtig aan te brengen.

Aangaande het op het Commissariaat-generaal neergelegde medisch attest voert het verzoekschrift aan dat verzoekster wél duidelijk heeft gezegd *“dat die littekens kwamen uit mishandelingen: zij werd regelmatig geslaagd en zij werd gesneden met een mes”*. De Raad benadrukt dienaangaande dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). De vermelde littekens in het medisch attest, noch verzoeksters verklaringen hieromtrent kunnen derhalve haar asielrelaas staven. Een document dient, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op bovenstaande vaststellingen.

Het medisch attest van 4 augustus 2015, ter zitting neergelegd, waaruit blijkt dat zij zwanger is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Verzoekster brengt verder geen verklaringen of objectieve elementen bij die zouden aantonen dat *“Dit is een nieuwe element die moet geanalyseerd worden als een nieuwe vrees voor vervolging van de eiseres als alleenstaande vrouw”*, zoals wordt

beweerd in de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting. Daarenboven geeft verzoekster geen toelichtingen over deze zwangerschap en de vader van het kind.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.8. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Djibouti een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Besluit

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizendvijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CROMBECQ.

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

K. DECLERCK